

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ
БЛИСКУЧІ ЧЕРЕВИКИ

Ма-лень-ка дів-чин-ка по-чис-ти-ла че-ре-ви-ки та ви-йшла на ву-ли-цю. Там сто-яв хлоп-чик. Він го-во-рить дів-чин-ці:

— А мо-ї че-ре-ви-ки кра-ще тво-їх бли-щать!

Дів-чин-ка по-ди-ви-ла-ся на че-ре-ви-ки хлоп-чи-ка і пи-та-є:

— Так, тво-ї че-ре-вич-ки кра-ще бли-щать. А чим ти їх чис-тив?

Хлоп-чик від-по-вів:

— А я ... а я на-віть не зна-ю. Мо-ї че-ре-ви-ки по-чис-тив ді-дусь.

— Ах, ді-дусь! — ска-за-ла дів-чин-ка і пі-шла да-лі.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

ЛИСИЦЯ Й МИША

У Ли-си-ці на-ро-ди-ло-ся п'я-те-ро ли-се-нят. Ду-же лю-би-ла їх ма-ти. Що-дня хо-ди-ла на по-лю-ван-ня й при-но-си-ла їм що-не-будь смач-нень-ке: то пташ-ку, то зай-чи-ка, то миш-ку, а то й жа-бе-ня чи жу-ка.

От по-ба-чи-ла раз Ли-си-ця не-да-ле-ко від се-бе ми-ша-чу но-ру. Лед-ве встиг-ла схо-ва-ти-ся Ми-ша з ми-ше-ня-та-ми. Сі-ла то-ді Ли-си-ця бі-ля ті-є-ї но-ри й ча-ту-є. «Все од-но ви-йдеш, Ми-шо, з но-ри а-бо діт-ки тво-ї ви-йдуть. Ось я й схоп-лю вас».

Дов-го Ли-си-ця пиль-ну-ва-ла. Вже й Ми-ша з ми-ше-ня-та-ми їс-ти по-хо-ті-ли, а во-на си-дить. От і на-ду-ма-ла Миш-ка зля-ка-ти Ли-си-цю. Во-на й ка-же їй із нір-ки:

— Ли-сич-ко, ті-кай, Вовк із лі-су бі-жить.

А Ли-си-ця со-бі по-смі-ха-єть-ся.

Ми-ша знов о-зи-ва-єть-ся із нір-ки:

— Ли-сич-ко, ті-кай, бо мис-ли-вець і-де з руш-ни-цею.

А Ли-сич-ка ли-ше по-смі-ха-єть-ся.

То-ді Ми-ша як крик-не:

— Ли-сич-ко, Вовк до тво-їх ли-се-нят у но-ру по-ліз!

Ли-си-ця й по-біг-ла сво-їх ли-се-нят ря-ту-вати.

Іван ВЛАСЕНКО

ЗАДАЧА НА КМІТЛИВІСТЬ

— А те-пер, ді-ти, роз-в'я-же-мо за-да-чу на кміт-ли-вість, — ска-зав у-чи-тель. — От, на-прик-лад, ї-деш ти, Ми-кол-ко, на ве-ло-си-пе-ді стеж-ко-ю від на-шо-го се-ла до За-ліс-но-го. Пра-во-руч стеж-ки — гус-ті ку-щі, лі-во-руч — ур-вис-тий бе-рег річ-ки. Не-спо-ді-ва-но по-пе-ре-ду те-бе на стеж-ку ви-бі-га-є пе-сик, а за ним — ма-лень-ка дів-чин-ка. Що ти ро-би-ти-меш?

— По-сиг-на-лю і па-да-ти-му в ку-щі.

— Та-а-ак, — про-тяг-нув у-чи-тель. — А як вчи-ниш ти, Пет-ри-ку?

— А на чи-є-му ве-ло-си-пе-ді я ї-ду, на Ми-кол-чи-но-му?

— Так.

— По-сиг-на-лю і па-да-ти-му в ку-щі.

— Та ви що, про галь-мо за-бу-ли? — втра-ча-є тер-пець у-чи-тель.

— Не за-бу-ли, — від-по-вів Пет-рик, — а-ле в Ми-кол-чи-но-му ве-ло-си-пе-ді во-но не ді-є.